

День подяки Богові

Коли приходить осінь і зібраний урожай, людям властиво підводити підсумки своєї праці, порівнюючи плоди минулоріччя і сьогодення. Рільники, садівники, виноградарі щиро радіють, дивлячись на плід своїх рук, збираючи рясний урожай. Так само і Небесний Отець, дивлячись на відкуплених дітей Своїх, котрі прийняли Ісуса у свої серця, радіє, бо вони – плід Христових страждань.

Але чи завжди ми вдячні Богові? Як часто в буденній суєті, коли є достаток і

благодатний затишок, людина створює собі інших богів, котрі виправдовують її плотські бажання і пожадання. А таке трапляється, коли ми забуваємо про Того, Хто благословляє нашу працю. Господь бачить наші наміри і бажає благословляти нас, але також бажає, щоб ми приносили Йому подяку від усього серця.

Тому 14 жовтня в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської відбулося святкове служіння подяки Богу за врожай, за хліб, за мир та Україну.

Бога славлять вихованці недільної школи

Створені для плодоношення

«Так говорить Господь: «Небеса Мій престол, а земля – то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви, і яке ото місце Його відпочинку? Та ж усе це створила рука Моя, і так все це сталося, говорить Господь! І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтязого над Моїм словом». (Іс. 66:1-2)

Коли ми читаємо ці рядки зі Слова Божого, виникає природне запитання: чому Господь критикує Свій народ? Що поганого в тому, що люди бажали збудувати дім для Господа?

Господь Сам запровадив через Мойсея скинію. Цар Давид забажав збудувати дім Божий, бо йому не подобалося, що він живе в царських палацах, а Божий ковчег – у наметі. І хоча самому Давидові не вдалося збудувати храм для Господа, його син Соломон втілює мрію свого батька. І Бог не заборонив збудувати ту споруду.

Прочитовані слова Господа пояснюють, що Він бажає, аби люди пам'ятали: Він набагато більший і славетніший за будь-який храм, який можуть збудувати Йому люди. І це важливо пам'ятати.

Упродовж всієї історії відносин Бога з людиною Господь не раз застерігав людину від певних небезпек. І не тому, що Він категорично проти того чи іншого, але Господь знає, що буде слугувати людині на добро, а що – ні.

Сатана завжди старається відвернути людей від Бога, використовуючи при цьому різні засоби та знаряддя, щоб залякати вірних Богові людей через страждання, війни, небезпеки. Але найпідступніший метод диявола – дати людині бажання і можливість бути самостійною від Бога.

Ідея самостійності, свободи в історії людства прослідковується давно. І щоразу, відходячи від Божих стандартів, людина прагне сама бути для себе Богом, мірилом усілякої думки і принципу. З одного боку, свобода – це завжди щось добре і бажане для нашого народу, як і для будь-якого іншого, для наших дітей. Сам Господь засуджує будь-яке поневолення, експлуатацію людини. А з другого боку, ми бачимо, що Бог ніколи не допускає, щоб ми стали повністю вільними, – для нашого ж добра.

Спочатку ми покірні батькам, вихователям, вчителям, державі... Коли питання стосується відносин між людиною і Богом, Господь говорить, що ніколи не настане час, коли ми будемо вільні від Нього, коли Господь перестане бути володарем всього суцього на землі, включаючи людей. Свобода від Бога – це не щось прекрасне і бажане, це жахлива річ. Знаючи це, сатана закладає думку в людей, що бути вільними від Бога – це благо і добро.

Господь бажає, щоб ми завжди пам'ятали, що все на землі належить Йому. Не просто якийсь храм, в якому Він буцімто буде жити, а все належить Йому. Часто ми говоримо про територію церкви як про святую землю, але ідея, яку бажає передати нам Господь, якраз у тому і полягає, що Бог хоче, щоб усе, на що ми дивимось, ми вважали святою землею, Божою власністю.

Та люди як колись, так і тепер бажать визначити певне місце для Бога, а все інше вважати територією своєї діяльності. Тому Бог і говорить: «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтязого над Моїм словом».

Свою особливу увагу Він звертає не на храми, каплички чи якісь визначені місця, не на людські традиції, ритуали чи обряди, а на серце людини. Бог бажає, щоб ми знали, що в наших стосунках з Ним не може бути ніякої демократії, ніякої рівності. Усе починається з нашого серця, з нашого внутрішнього ставлення. Господь ніколи не поступиться Своїм місцем з людиною, ніколи не дасть їй повної свободи і незалежності від Нього.

Адже ми створені для Нього, для Його слави. І так, як за нас подбає Господь, цього не зробить ніхто. Бо всі думки Його про нас – на добро.

Господь хоче, щоб ми знали, що Він завжди залишиться Паном, а ми – Його

творінням, не просто підлеглими, а саме творінням. І не тому, що Бог якийсь тиран, а тому, що Його статус ніколи не може змінитися, свобода існує тільки в тих рамках, які визначає Він. І не завжди свобода для людини – це добре, це все одно, що надати маленькій дитині свободу від батьків. І що станеться з нею, неважко передбачити.

Ми святкуємо День подяки як символ того, що в нашому житті ми повністю залежимо від Бога. Не всі плоди ми вирощуємо самі, але те, що вони є на нашому столі, свідчить про велику милість Бога до нас. А той плід, якого Бог насамперед чекає від нас, – це наше серце.

Чи тремтить наше серце перед Його Словом? Чи насправді Бог стоїть в центрі всієї нашої праці? Чи насправді ми віддані Йому і пам'ятаємо про Нього в усьому, що ми робимо? А чи ми виділили окремий час і окреме місце на релігійні розмови і релігійну діяльність. А може, ми славимо Бога тільки коли стоїмо в церкві на служінні?

Ми не повинні навіть думати, що щось ми маємо від Бога, а щось – плід наших власних зусиль. Тільки Господь дає нам і силу, і розум, і правильні цілі та ідеї для нашої праці. Він дає нам прагнення і здібності. Тому в усьому слава належить лише Йому.

Жнива – це підсумок всього життя людини. Дорогий друже, як би ти не жив, наприкінці доведеться підводити підсумки. Скільки б не було квітів у твоєму житті, це нічого не дасть, бо життя створене для плодоношення. І свого часу кожна людина буде звітувати Богові за те, що вона робила на цій землі. Не забуваймо, що ми повинні бути плодоносними деревами в Божому саду.

Олег КАРПЮК.
Пресвітер Івано-Франківської церкви ХВЕ.

Молитва за Україну і чесні вибори

З 15 по 21 жовтня церковні громади євангельських християн об'єдналися в спільній молитві та пості за Україну і парламентські вибори

Про це домовилися глави Церков під час засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України 27 вересня під головуванням єпископа Асоціації місіонерських церков євангельських християн України Василя Давидюка.

Учасники зустрічі підкреслили важливість молитов про Боже благословення для України, особливо напередодні ви-

борів до Верховної Ради, до чого закликали всіх віруючих і всі свої церковні громади.

Під час засідання члени РЄПЦУ прийняли Декларацію про захист моральних і сімейних цінностей, яка визначає моральні орієнтири для суспільства на основі Святого Письма – Біблії.

ІРС.

«У віруючих є мандат від Бога змінювати суспільство, але не через державу»

«Суперкнигу» подивилося 500 мільйонів глядачів у 106 країнах світу. У СНД «Еммануїл» теж створює телепрограми на християнські тематики – їх показують на світських каналах і в Інтернеті. Асоціація має декілька проєктів допомоги бідним – дітям-сиротам, ромам, хворим.

Стів Вебер, президент Асоціації і офіційний представник CBN в країнах СНД, переїхав до Києва з Америки в 1991 році. Разом з дружиною виховують шестеро дітей, троє з яких – усиновлені. Стів розповів РІСУ, які зміни спостерігає в Україні за всі ці роки, чи є перспективи для телебачення в епоху Інтернету, як зацікавити християнською програмою невіруючих. Звичайно ж, поговорили й про наболіле – участь християн у виборах.

Зокрема, Стів Вебер сказав: «Нині ми намагаємося підсумувати все, що зробили за 20 років існування Асоціації «Еммануїл» в Україні, і це дуже складно, тому що практично кожен день ми робимо добрі справи, від яких змінюються долі людей.

У 1991 році, коли я приїхав в Україну зі США і ми почали працювати тут, тільки-тільки розпався комунізм – люди почали говорити, як вони вірять. Нині, навіть коли не все гаразд політично, в будь-якому разі люди вільно можуть говорити про це. Це величезна зміна для людини, і це дуже приємно.

Ще одна величезна зміна в країні за ці роки – ставлення до дітей-сиріт.

У жовтні Асоціація Еммануїл святкує 20 років «благівісту та благодійності». «Еммануїл» – частина міжнародної телекомпанії CBN – Christian Broadcasting Network (Християнська мовна мережа). CBN – це ті, хто створив відомий мультфільм «Суперкнига», що показує захоплюючу подорож сторінками Старого і Нового Заповітів.

20 років тому навіть віруючі робили все, щоб ніхто не довідався, що вони беруть дітей з дитячого будинку. Сьогодні усиновлення вітають, і це стає гордістю України. Це велика зміна суспільства, яка має величезне значення. Чому ми почали і соціальні проєкти, крім телепрограм? Людям у світі, дале-

ким від Бога, все одно, як ми думаємо. Це не наша мета – зробити так, щоб усі люди думали однаково. Але ми хочемо, щоб вони жили по-іншому. А як цього досягти? Через соціальні, практичні дії іноді можна сильніше показати Євангеліє, ніж словами. Тому у нас є кілька видів допомоги, у тому числі матеріальної – ми доставили вже 215 контейнерів гуманітарної допомоги, працюємо з дітьми-сиротами, є медична допомога та інше.

Телебачення як таке відмирає. Можливо, ще років з 10 воно проіснує. Але вже скоро все заповнить Інтернет. Однак телебачення – це просто механізм для того, щоб отримати інформацію. Незабаром люди будуть отримувати новини коли тільки хочуть, де і які хочуть.

Як зацікавити невіруючих? Усе залежить від того, наскільки ми творчі. Якщо ми не ставимо в Інтернеті нічого цікавого, ми опинимося в християнському гето, будемо робити ці програми тільки для себе.

У наших програмах ми показуємо реальність, і це реальність для будь-якої людини, не тільки віруючої. Ми хочемо відкрити вікна духовного світу. І робимо це через історії: ось це сталося з цією людиною, це – з цією. Якщо 20 років не було дощів і віруючі починають молитися, а потім йде дощ, – це цікаво не тільки віруючим, вся країна цікавиться цим.

На нашому сайті poiskboga.com люди просять, щоб про них молилися. Близько 3% з них залишають свою електронну

адресу і кажуть: «Я хочу, щоб хтось контактував зі мною, щоб я зміг рости духовно». Уже близько 17 тисяч людей залишили свої адреси.

Кілька тижнів тому до нас прийшла жінка – її син у в'язниці, дочка – повія, а сама вона хотіла покінчити життя самогубством. І потім через телефон довіри, через контакт церков – тобто через такий довгий ланцюжок вона вийшла на нас, почала приходити на спілкування. Вона більше не думає про самогубство. Це дуже яскравий приклад.

Ми тут, щоб проповідувати Євангеліє. Звичайно, ми також хочемо підбадьорити віруючих. Але наша основна аудиторія – це невіруючі. Ми робимо дитячі програми, робимо і для дорослих – вік не має значення.

Коли говоримо про політику, головне для віруючих – не покладатися на державу. У нас є мандат від Бога змінювати суспільство, але не через державу. Ми маємо мандат робити це через служіння людям. З другого боку, кожен віруючий повинен бути добрим громадянином своєї країни. А що це значить? Взяти відповідальність і голосувати. Вивчати ситуацію і голосувати.

Я незабаром також маю голосувати на виборах президента Америки – через пошту. І я вивчаю інформацію про кожного кандидата: чого вони хочуть, які у них програми, закони. Ось недавно читав: якщо дівчина в 13 років хоче зробити аборт, чи треба повідомляти батькам? Один закон говорить, що не треба, інший – що без повідомлення одному з батьків неможливо робити аборт. І це відповідальність, мій голос має значення! Найжахливіше, коли віруючі думають, що їх голос нічого не змінить. Це величезна помилка, тому що від такого ставлення страждає суспільство».

Ольга МАКАР.
РІСУ.

Місто, якого немає

Протягом тисячоліть Біблія піддавалася випробуванню часом. І саме час довів її надприродне походження, її унікальність і її достовірність. Біблія відкриває майбутнє. Саме це робить її книгою, гідною благоговіння, книгою, яку не можна читати поверхнево. «Уважай на самого себе та на науку», – пише апостол Павло, і це буде настановою для всіх, хто зрозумів божественне походження цієї книги. Вдумливий читач завжди знайде в ній для себе поживу і завдяки їй – силу.

Старий Заповіт містить опис багатьох міст, які сьогодні забуті. Тир – одне з таких міст. Історія Тира сягає корінням глибокої старовини. Місто розташовувалося на східному березі Середземного моря (сучасний Ліван) і славилось торгівлею. Жителі Тира, фінікійці, були чудовими мореплавцями. У гавані міста заходили кораблі з усього Середземномор'я.

Огидні форми ідолослужіння, людські жертвоприношення, спалення полонених на честь ідолів супроводжували свята жителів Тира. Тому Боже правосуддя винесло через пророків свій вирок – місто зникне навіки.

Але у Своїй любові Господь не бажає нікому знищення, Він не бажає болю і страждання людині. Він вміє співчувати.

«Твої очі занадто пречисті, щоб міг Ти дивитись на зло, і на насильство дивитись не можеш» (Ав. 1:13). Мир і благоденство, які ми сьогодні ще маємо, оплачені кров'ю Христа і існують завдяки милості і любові Бога. Падіння і знищення Тира та інших міст – це вибір тих, хто в них жив. Століттями Бог чекав, намагаючись їх врятувати, але звістки про покаєння і прощення гріхів вперто відкидалися. Історія знає багато таких випадків.

Отож Тир був зруйнований, від нього мало що залишилося. Минули століття, настав час першого пришестя Христа і Його служіння на землі. І євангелісти Матвій і Марко знову згадують про цю місцевість. «І вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські і сидонські. І ось жінка одна ханаанейка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього і сказала: «Господи, Сину Давидів! Демон тяжко дочку мою мучить» (Мт. 15:21-22).

Христос пішов туди, куди не могли піти Його опоненти. У свідомості юдеїв того часу місце, яке Христос збирався відвідати, було більш ніж нечистим, бо вони знали, з ким уособлював Бог царя тирського і що сталося з тією місцевістю. Але там, у тих краях, Христос побачив те, що не видно оку людини, що видно лише Богу. «Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко! Твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш. І тієї години дочка її видужала» (Мт. 15:28).

Це було єдине чудо, яке Ісус вчинив під час тої мандрівки. Заради цього Він і прийшов до кордонів Тиру й Сидону.

Ніколи не варто думати, чи гідні ми того, щоб прийти до Господа. Ніколи не настане момент, коли ми будемо гідними Бога. Але в цьому й полягає Євангеліє, тобто Добра Звістка: Бог любить нас, чекає і приймає такими, які ми є. Він сказав: «Того, хто до Мене приходять, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).

Візьмімо за взірць цю жінку, яка, не маючи видимих причин вірити, все ж вірила, що Богові є до неї діло. Нехай досвід Тира навчить нас дорожити довготерпінням і любов'ю Господа, а віра ханаанейки хай рухає нашими серцями.

УКРАЇНА ХРИСТІЯНСЬКА

Нам поталанило жити в чудовому, благодатному краї, що радує рясними врожайми, золотими світанками і тихими надвечір'ями. Та щедра краса природи мало втішає українців – скрізь можна почути нарікання, скарги і невдоволення. Людей дратують мізерні зарплати, високі ціни, розбиті дороги, нікудишній сервіс, бездіяльна влада і ще багато чого.

Так, проблем у нас справді вистачає. Але попри все я люблю свою країну і, як кожен патріот, дуже хочу, щоб вона посіла гідне місце серед розвинутих світових держав. Вірю, що це можливо.

Біблія у Повторенні Закону пояснює причини та попереджує про наслідки процесів, що відбуваються у громадянському суспільстві. 28-й розділ цієї книги починається з Божих обітниць успішного у всіх проявах життя. Бог обіцяє: якщо ми будемо чути Його голос і виконувати Його заповіді, то Він благословить наші сімейні стосунки і дітей, здоров'я і роботу, матеріальні статки і всі добрі починання. Тобто Бог прихильний до людей, що перебувають у послушності та смиренності перед Ним.

Разом з цим Господь дуже суворо застерігає від бунту і непокорі. Кара за них – різні прокляття: хвороби, смерть, бідність, згубні пристрасті та багато іншого лиха. «За те, що не служив ти Господеві, Богові своєму, у радості та в добрі серця, із рясності всього, то будеш служити ворогові своєму, якого Господь пошле на тебе, у голоді, і в прагненні, і в наготі, і в недостатку всього, а він дасть залізне ярмо на твою шию, аж поки вигубить тебе», – це звучить, немов вирок.

Про якого ворога говорить Святе Писання? Звісно, йдеться не про людей зі зброєю. Пагуба йде від диявола і його спокус, піддаючись яким, люди невпинно грішать. Це призводить до занепаду та моральної деградації суспільства. Якщо дослідити

статистику абортів, розлучень, наркоманії, алкоголізму та поширення СНІДу в Україні, то відразу стане зрозуміло, якому ворогу служать наші співвітчизники.

Відбувається масове винищення нації через аборти

Коли на землі вперше пролилась невинна кров (Каїн вбив свого брата Авеля), Бог навечно засудив Каїна: «Що ти зробив? Голос крові брата твого взиває до Мене з землі. А тепер ти проклятий від землі, що розкрила уста свої, щоб прийняти кров твого брата з твоєї руки» (Буття 4:10). Та це прокляття чомусь не страшило наших сучасників. Матері вбивають своїх дітей ще в утробі. Їх не лякає й застереження медиків про те, що передчасно перервана вагітність може спричинити рак молочної залози. За роки незалежності в Україні зроблено більше 40 мільйонів абортів! Задумайтесь: сьогодні нас могло би бути удвоє більше. І це лише офіційна статистика. Голос крові цих немовлят взиває до Бога про справедливість...

Більше семи мільйонів українців працюють за кордоном

А таке популярне серед наших співгромадян заробітчання. Багато українців, залишаючи свої родини, шукають кращої долі за кордоном. Часто це призводить до руйнування сімей, у результаті чого страждають не лише дорослі. Психологічні травми, отримані дітьми через розлучення батьків, дають про себе знати протягом усього життя. Створені ними шлюби розпадаються втричі частіше, ніж подружні союзи тих, котрі росли і виховувались у повних сім'ях.

Україна лідирує в Європі за кількістю розлучень

Люди звикли у всіх своїх негараздах

звинувачувати когось іншого. Якоюсь розмовляв зі своїм знайомим. Він критикував владу, називав усіх злодіями, які крадуть вагонами. Я не стримався і зауважив, що він і сам, коли під час жнив працював водієм, повертаючись із поля, щодня привозив додому мішок зерна. Але на думку мого співрозмовника, це зовсім різні речі.

Проте суть таких діянь однакова, відмінність лише у можливостях: комусь доступні вагони, а комусь – мішки. То чи варто осуджувати інших, якщо твої вчинки не кращі?

За рівнем корупції Україна 134-та серед 178 країн

Близько 80 відсотків українців вважають себе християнами. Та з огляду на ті факти нашого сьогодення, що згадуються вище, таке твердження викликає сумнів. Адже християни – це учні Ісуса Христа, які у своєму повсякденному житті прагнуть бути такими, як Він, – безгрішними. А наведені приклади хіба можуть стосуватися праведних людей?

Тому пропоную проаналізувати своє життя і поставити собі запитання: чи я справжній християнин, послідовник Божого Сина? Чи виконую Його заповіді і продовжую Його справу? Якщо ствердної відповіді немає, то це можна виправити глибоким і щирим покаєнням. Небесний Отець дає надію: «Якщо Я замкну небеса, і не буде дощу, і якщо накажу сарани поїсти землю, і якщо нашлю моровицю на народ Мій, і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Моє, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю зо небес, і прошу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!» (Друга книга хронік 7:13-14). Тож доля нашої країни залежить від кожного з нас.

Олег САВЧАК.
«Місто на горі».

Принцип сіяння і жнив

«Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може» (Гал. 6:7). Не може бути щасливого майбутнього з грішним минулим. Твій наступний крок тісно пов'язаний з попереднім.

Відплата живе в нашій природі. Ми говоримо: «Дай йому здачі», коли бачимо несправедливість, вчимо дітей казати «дякую» у відповідь на подаровану іграшку. Тобто ми хочемо, щоб у всьому була присутня відплата, розрахунок, бо так повинно бути, так справедливо. І все ж ми шукаємо, щоб це траплялося з усіма винними, але не з нами. Але закон — для всіх закон. «Ручаюсь: не буде невинним лихий, а нащадок правдивих захований буде» (Прип. 11:21).

Асаф писав: «Поправді Бог добрий Ізраїлеві, Бог — для щиросердих! А я — мало не послизнулися ноги мої, мало не посковзнулися стопи мої, бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних (яка суперечлива фраза. У нашій свідомості безбожність ніяк не поєднується зі спокоєм)... І роздумував я, щоб пізнати оте, — та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню і кінець їхній побачив: направду — Ти їх на слизькому поставив, на спустошення кинув Ти їх!» (Пс. 73:1-3, 16-18).

Асаф заспокоївся, лише коли зрозумів, що покарання цим людям неминуче... Як ми обурюємося, коли не бачимо кари за злочин. Але перш ніж це побачать люди, це бачить Господь, і якщо є місце покаранню в матеріальному світі, то тим більше в духовному. І якщо суд земний можна підкупити й уникнути покарання, то Божий суд не підкупний.

Отож якщо враховувати, що кожен наш крок, кожна думка чи слово є зернами сіви, то як же тоді виглядає загальна картина жнив?

Пропоную відносно цього три невеликі ілюстрації.

Ахан

Здобуття Єрихона. Така славна перемога, чудо, свято, і раптом — поразка в такій дрібниці. Місто Ай порівняно з Єрихоном — просто село. Причиною поразки, як це відкрилось пізніше, було закляття в стани.

Злочин: «І спроневерилися Ізраїлеві сини в заклятому — Ахан, син Кармія, сина Завдієвого, сина Зарахового, Юдиного племені, узяв із заклятого. І запалився Господній гнів на Ізраїлевих синів. І послав Ісус мужів з Єрихону в Ай... і сказав до них, говорячи: «Підіть і вивідайте цей Край». І пішли ті мужі, і вивідали той Ай. І вернулися вони до Ісуса та й сказали до нього: «Нехай не йде ввесь народ — коло двох тисяч люда або коло трьох тисяч люда нехай вийдуть і поб'ють Ай. Не труди всього народу туди, бо ті вороги нечисленні. І пішли туди з народу коло трьох тисяч люда, — та вони повтікали перед айськими людьми. І айські люди повибивали з них

коло тридцяти й шести чоловіка та й гнали їх з-перед брами аж до Шаварім і розбили їх на узбіччі гори. І охляло серце народу та й стало, як вода» (Єс. 7:1-5).

Покарання: «І взяв Ісус Ахана, Зарахового сина, і те срібло, і того плаща, і того золотого зливка, і синів його, і дочок його, і вола його, і осла його, і отару його, і намета його, і все, що його, а весь Ізраїль із ним, та й повиводили їх до долини Ахор. І сказав Ісус: «Нащо ти навів нещастя на нас? Нехай на тебе наведе це нещастя Господь цього дня!». І вкаменували його, увесь Ізраїль, камінням. І попалили їх в огні, і вкаменували їх камінням. І поставили над ним велику камінну могилу, що стоїть аж до цього дня. І спинив Господь лютість гніву Свого» (Єс. 7:24-26).

Ми з вірою дивимось в майбутнє, забуваючи те, що позаду, пориваємось вперед, будуюмо плани, ставимо цілі. Ми досягаємо великих успіхів, ми — свідки вражаючих перемог, і раптом... Як часто приходить ця зовсім не передбачувана мить, всупереч всякій удачі, незрозуміло звідки... Крах. Провал. Поразка.

Так ось, «забувати те, що позаду» дозволяється лише праведній людині! Грішнику ж необхідно все привести в порядок. Це дуже поширене поняття: «Забувати минуле», оскільки ми не в змозі вже нічого змінити. «Час — лікар», «час лікує», але пам'ять і совість добре зберігають всю інформацію. Все, що люди можуть зробити зі своїми минулими гріхами, то це не думати про них. Вони впевнено намагаються будувати щасливе майбутнє, але це жорстокий обман. Минуле дає про себе знати. Це все одно, що сміття підмести під килимок. Воно все одно у твоєму домі, і ти про це знаєш. Ти тільки прибрал його з очей, але не прибрал з дому (з життя).

Між «вчора» і «завтра» існує взаємозв'язок. Це причина і наслідок. Якщо із «вчора» ти що-небудь таємно прихопив з собою в «сьогодні», операція «Спасіння» може провалитися.

Давид

«Бо крапають солодою губи блудниці, а уста

її від оливи масніші, та гіркий їй кінець, мов полин, гострий, як меч обосічний» (Прип. 5:3-4).

Злочин: «Хіттеянина Урію вбив ти мечем, а його дружину взяв собі за жінку. А його вбив мечем Аммонових синів» (2 Сам. 12:9).

Покарання: «А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене і взяв дружину хіттеянина Урії, щоб була тобі за жінку. Так сказав Господь: «Ось Я наведу на тебе зло з твого дому, і заберу жінок твоїх на очах твоїх, і дам ближньому твоєму, а він покладеться з жінками твоїми при світлі цього сонця. Хоч ти вчинив потаємно, а Я зроблю цю річ перед усім Ізраїлем та перед сонцем... Та що ти спонукав зневаження Господа цією річчю, то син твій, народжений тобі, конче помре»... Господь уразив дитя, що Давидові породила Урієва жінка, і воно захворіло. А Давид молив Бога за дитинку, і постив Давид, і входив до кімнати, і ночував, поклавшись на землю. І прийшли старші його дому до нього, щоб підняти його з землі, та він не хотів, і не підкріпився з ними хлібом. І сталося сьомого дня, — і померло те дитя...» (2 Сам. 12:10-18).

Чому стільки болю? А це рівно те, що ти посіяв, що приніс в чужий дім.

Шім'ї

Злочин: «І йшов Давид та люди його дорогою, а Шім'ї йшов узбіччям гори навпроти нього. І він ішов та все проклинав, і кидав камінням на нього, та порошив порохом» (2 Сам. 16:13).

Покарання: «І сказав цар до Шім'ї: «Ти знаєш усе те зло, і знало твоє серце, що зробив ти Давидові, батькові моему. І поверне Господь твоє зло на твою голову... І цар наказав Бенаї, Єгоядиному синові, і той вийшов і вразив його — і він помер» (1 Цар. 2:44, 46).

П'ять важливих висновків

Перший. Жнива діють у всіх сферах життя. Гріх грошоловства — Ахан. Гріх перелюбу — Давид. Гріх лихослів'я — Шім'ї.

Це може бути в будь-якій сфері життя. Де б ти не посіяв, що б не посіяв — жнива не забаряться прийти.

Другий. Жниво збирає Бог. Не дивися на те, як і через кого здійснюється покарання, будь мудрим в розумінні, що це покарання приходить від Бога.

Третій. Жнива настають у різний час. Ахан — жнива прийшли через кілька діб чи навіть годин. Давид — через кілька місяців, коли народилася дитина. Шім'ї — жнива прийшли більш ніж через 40 років.

Зовсім не важливо, скільки минуло часу, чи ти пам'ятаєш це, чи вже забув, — жнива обов'язково прийдуть.

Четвертий. Врожай перевищує посіяне. Ахан за те, що взяв кілька кілограмів золота і срібла і одну одяжину, поплатився життям своїм і всієї своєї сім'ї. За гріх перелюбства Давида меч не відступив від дому його... «Кров твоя буде на голові твоїй!» — виголосив Давид покарання за лихослів'я Шім'ї.

Як жниво в багато разів перевищує посів, так і покарання в стократ перевищує злочин. Закон сіяння і жнив однаково діє і в житті грішника, і в житті праведника. Ахан був рядовим громадянином Ізраїлю. Давид був царем Ізраїлю, мужем до вподоби Богу. Шім'ї був нечестивцем. Бог ставиться до всіх однаково.

Бог поклявся Ною, що сіяння і жнива не припиняться і що посіє людина, те саме й пожне. Тому нам нікуди не дітися від наших жнив, і нема на кого ображатися. Ми маємо право сіяти все, що хочемо, але не в нашій змозі жати те, що хочемо. Ми можемо зібрати лише те, що посіяли. Як неможливо змінити траєкторію польоту стріли, випущеної з лука, так неможливо змінити «завтра», яке є наслідком «вчора».

Кожнен вчинок, кожне слово, кожна думка чи бажання («не побажай»), здійснені чи ті, що лише виникли в свідомості в минулому, безумовно, дадуть про себе знати в майбутньому.

Якщо ти когось обманув, то не плач перед Богом, коли обманюють тебе; вкрав — не проси благословення, лихословиш батька і матір — не проси благополучного довголіття.

Ти не зможеш випросити в Бога щастя в майбутньому при грішному минулому перед Ним. Еклезіаст говорив: «Тішся, юначе, своїм молодечтвом, а серце твоє нехай буде веселе за днів молодощів твоїх! І ходи ти дорогами серця свого й видінням очей своїх, але знай, що за все це впровадить тебе Бог до суду!» (Екл. 11:9).

П'ятий. Треба все впорядкувати у своєму минулому, якщо є ще змога це зробити... Якщо ми грішили і не покалися, то як би не просили чогось у Бога, Бог не допоможе нам, бо Він не може піти проти Себе і благословити те, що Він прокляв.

Захей сказав: «... а коли кого скривдив був чим — верну вчетверо». Ось урок для нас. Христос вчив молитися: «І прости нам довгі наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». А далі говорив: «А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших».

Ми можемо бути прощені лише в міру того, наскільки самі прощаємо. Прощаймо іншим, і Бог простить нам.

Бог в змозі відновити наше минуле. Бог — поза часом. «В Господа один день — немов тисяча років, а тисяча років — немов один день!». Дозвольмо Йому через сповідання і визнання своїх гріхів навести порядок в нашому минулому, щоб не довелося пожинати його плоди.

О. Ш.

«І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа» (Еф. 5:18-19).

Біблія вчить, щоб ми зміцнювались у вірі. І за це кожний із нас особисто несе відповідальність.

Юда, брат Ісуса Христа, у своєму посланні пише, щоб ми напоумлювали самих себе. Багато християн жаліються і говорять: «О-о, ніхто не турбується про мене... Мені так потрібне опікунство...» Або кажуть: «Так, він збився з дороги, тому що ніхто не турбувався про нього...»

Ми часто схильні знімати з себе відповідальність за свої власні вчинки і рішення, шукаючи винного деінде. Простіше утїкати від відповідальності, ніж реально заглянути у своє серце і побачити саме в собі причини проблем, прийняти рішення самому змінюватися і зростати.

Брати і сестри, ми відповідальні перед Богом за те, щоб повчати самих себе. Так, звичайно, ми повинні турбуватися один про одного, але дуже важливо, щоб ми самі на себе звертали увагу.

Ми самі дозволяємо собі те, що нас губить. Велика небезпека сьогодні

приходить з Інтернету. І ми самі дозволяємо собі це. Ми заспокоюємо себе і кажемо, що ніщо нечисте не прилипне до нас. При цьому, як правило, ми дуже критичні щодо інших. Ми дуже добре знаємо, що іншим можна, а що — ні. І в результаті самі падаємо у прірву. Тому Біблія і говорить: «Про це піклуйся, у цім пробувай... Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього...» (1 Тим. 4:15-16).

Насправді хто не слідує за собою, той не має права слідувати за іншими. Коли ти вказуєш на кого-небудь пальцем, знай, що є ще чотири пальці, які вказують на тебе. Тому пильнуй і завжди пам'ятай про ті чотири пальці.

Як можна дерево зробити ще міцнішим, ніж воно є? Може, за допомогою фарби? Але чи фарба зробить дерево міцнішим? Ні. Вона, можливо, і збереже його від сирості, але міцнішим дерево не стане. То як же можна дерево зробити міцнішим?

А ось як! Фанера — це зміцнене дерево. Деревину наклеюють одну на одну і під великим тиском пресують. Якщо поруч з тобою людина, якій постійно щось

не подобається, вона увесь час говорить і робить все всупереч тобі, вона робить тебе міцнішим.

Або цеглини — чи можна зробити їх ще міцнішими? Так, є цегла, яку сушать на повітрі, а є та, яку сушать в розпаленій печі. Ця цегла у два рази міцніша.

Чи готовий ти пройти крізь вогонь, щоб стати міцним, як ця цегла? Чи готовий, щоб Бог помістив тебе в горнило? Не молися, щоб усяка недуга відійшла, щоб люди, котрі суперечать тобі, пішли геть з твого життя. Можливо, це і є той вогонь, котрий робить тебе міцнішим.

Чи можна залізо зробити міцнішим? Можна. Для цього потрібні вогонь, вода і великий молоток. Тож подякуй Богові за молоток, котрий приходить у твоє життя! Ти стаєш не просто залізним, ти стаєш сталевим. А така гартована сталь використовується для виготовлення танкової броні. І коли диявольські снаряди летять в тебе, вони відлетять, як новорічні петарди. Дозволь Богові помістити тебе в вогонь.

І дякуйте за те, що у вас є дах над головою, є хліб на столі, є родина. Сьогодні в Сибір можна дістатися на літаку.

А багатьох наших співвітчизників туди привозили у вагонах для худоби. Їм не давали їсти, у них не було вбиральні, їм не давали ліків, вони замерзали від сибірських морозів. Можливо, під кожною шпалою Транссибірської магістралі лежать їх кістки. А ми тут кричимо: «О, як нам зле...» Ні! Ось там наше коріння, вони були у горнилі випробувань, вони плакали і молилися за нас, вони благали Бога про наше спасіння.

Сьогодні в Ефіопію прийшло велике пробудження. Іноді важко повірити в те, що чинить там Бог. 70 євангелістів протягом десяти років змогли придбати для Христа 500 тисяч чоловік. 500 тисяч! Не тих, котрі просто підняли руку і молилися молитовно покаючись. 500 тисяч, котрі перед тим, як прийняти водне хрещення, закінчили тримісячні біблійні курси, котрі вірні Богові і своїй церкві. За десять років церква виросла від 30 тисяч до півмільйона.

Як таке можливо? Один із наших євангелістів пішов у мусульманське село і почав говорити людям, що жили там, про Ісуса Христа. Жителі дуже розлютились і хотіли прогнати його. Але він продовжу-

вав проповідувати. Тоді вони почали при кожній зустрічі його бити. Одного разу вони так сильно його побили, що він знепритомнів. Вони взяли його побите тіло і кинули з гори в ріку. Ріка підхопила його і на одному з поворотів викинула на берег. Там його знайшли і відвезли до лікарні. Слава Богу, він не помер. І знаєте, що він зробив, коли видужав? Він знову пішов в те село.

Що з ним сталося під цими ударами молотка? Він став сильним! Пройшовши через вогонь і воду, залізо стало сталлю. І сьогодні те ефіопське село повністю християнське! Усі, від малого до великого, визнали Ісуса Христа своїм Господом!

Там, в Ефіопії, півтори тисячі ефіопських мусульман через працю наших євангелістів покалися і прийняли водне хрещення. Доми молитви руйнують, людей вбивають, а церква зростає! Як це можливо? Відповідь проста: саме так вони стають міцнішими! Залізо стає сталлю! Прості глиняні цеглини — міцним камінням.

Безперечно, ніхто з людей не хоче переслідувань. І в Бога, звичайно, є інші дороги, щоб нас зміцнити, але ми повинні погодитися на все, що Він пропонує нам. Погодитися, щоб Він зробив нас міцніми.

В. С.

МАНДРІВКА ДО СВЯТОЇ ЗЕМЛІ

РОЗДУМИ

День перший

Отже, всі митно-прикордонні формальності позаду і – здрастуй, Тель-Авів.

Комфортний автобус вирушає до Назарету. Маємо навідати храм Благовіщення, а поки що праворуч на горизонті – Самарійські гори, ліворуч – Галилейські гори, а поміж ними – долина Мегіддо. Більше відома, як долина Армагедон. Це найродючіша долина Ізраїлю у всі віки. Нині вона вкрита кукурудзяними полями, і стадо корів мирно пасеться неподалік, створюючи відчуття сільської ідилії.

Долина Мегіддо

Чорнобривці

Храм на горі Тавор

Руїни Капернаума

Руїни синагоги часів Христа в Капернаумі

Була ніч і був ранок

Про Назарет залишається згадка – щільно виліті з бетону могутні колони, арки, ферми і купол у вигляді перевернутої вниз пелюстками лілії.

А ще – Марія, Марія, Марія... Десятки, а може, й сотні картин, ікон, вітражів, панно із ликом Божої матері. Є й українська Марія, гарна слов'янка, і напис українською: «Пресвята Богородице, молися за твій український народ»...

Під вечір була гора Тавор – гора Преображення. Я глянув навколо, силкуючись уявити місце Преображення Господнього, але натомість зупинив свій погляд на керамічній вазі. Уся вона вщерть розцвіла українськими чорнобривцями – тими, що насяла мати у моїм світанковім краю... Такі, як біля хати у Теремно...

Гора Тавор наблизилася до брам Вічності, чорнобривці – до рідної України. Я молився: «Боже, преобрази мою країну, нехай вона стане країною відображення Твоїєї слави, що засяяла на горі Тавор...»

День другий

Отже, новий день на святій землі. З двору готелю – прекрасний вид на озеро Кенарет, або, як ми звикли, – Генісаретське озеро. Дорога – то вниз, то вгору – до гори Блаженств. За переказами, саме тут Христос виголосив Свою нагірну проповідь.

Проводимо коротке служіння на вершині гори. Праворуч від нас ревно моляться православні християни, трохи далі – група християн з Африки, пастор тримає в руках Біблію. Неповторний вид на озеро – до речі, ми вже на човні, збудованому на взірєць того, на якому плавав Христос з учнями.

Єврей-християнин із зачіскою Авессалома натхненно співає «кадош, кадош, кадош...», що у перекладі значить «святий, святий, святий...» Без сумніву, хвили на озері точнісінько такі ж, як у часи Христа!

А потім була риба смажена. Так звана «риба Петра». З лускою і плавниками – чиста (згідно з Законом) і ретельно почищена. Я смакував овочі і рибу і споглядав на гамірний натовп. Думаю, навіть улов риби за благословенням Христовим було б мало, щоб нагодувати цю братію. Проте риби вистачило всім. Їли і наїлися.

Стародавній Капернаум (з наголосом на передостанньому складі), точніше, його залишки – це добрий урок для нас. Особливі діяння Христа, чуда і ознаки, які Він творив, не стали духовним надбанням для жителів «села Наума» – саме так перекладається ця назва. Руїни синагоги, жорна, які вже ніколи не молотили, глечі, які не наповнялися водою ніколи... Тут немає жителів і немає навіть нятяку на те, що колись Капернаум відбудується... «До пекла опустишся...» – це вирок тим, хто бачить, чує про Божі ознаки, але залишається байдужим. Вам це ні про що не говорить?!

День третій

Вранці був Віфлеєм, а по ми дорозі заглянули в невеличку печеру, де ангели сповістили про народження Христа. Віфлеємський храм Різдва – єдиний християнський храм, який не зруйнований. Завойовники – перси, які безпощадно громили всі інші святині, на стіні цього храму зауважили зображення трьох волхвів, що прийшли зі Сходу (з Персії), і це врятувало храм від знищення.

Вздовж по вулиці до храму «Молочний грот» – майстерні з виготовлення «святих». Тисячі Йосипів і Марій, цілі ферми осяят, безліч Ісусів, Петри, Івани, Якови – різних розмірів і форм. Запилені деревним пилом араби-майстри невтомно видають на гора свою «святую» продукцію. Вам залишається тільки дочекатися у кількатисячній черзі і прикласти «святиню» до срібної зірки над місцем народження Христа – продукт освячений і готовий до використання.

Обідали ми у храмі Святого Іллі. Це там (за переказами), де ворон їжу Іллі приносив. Смагляві офіціанти у чорному чимось схожі на воронів і справно носять поживу всього за 13 доларів. І вибір набагато кращий, ніж у дні Іллі пророка...

Ми стояли на схилі Оливної гори і дивилися на місце храму. Внизу – Кедронська долина, трохи вище – мурі і стіни старого міста. У цьому є щось глибоко духовне і збудовуюче – дивитися в одному напрямку з Богом. Церква Слз Господніх, що збудована поруч, мабуть не чула більш щирої молитви за мир Єрусалима, коли молилась наша група...

День четвертий – з новим 5773 роком!

Неділя в Єрусалимі – робочий день. Правда, сьогодні він короткий, оскільки як тільки на куполі неба стали помітними три зірки, розпочинається новий рік, Рош-а-Шана, що буквально означає «голова нового року».

Сьогодні екскурсія до Яд-Вашем, або до музею Голокосту єврейського народу. У дні Другої світової війни було знищено шість мільйонів євреїв. Одержимий фюрер поставив за ціль знищити націю, назвавши цю акцію так: «Остаточне вирішення єврейського питання».

...Простий білорус Петро Білевич заховав у підвалі свого дому єврейську родину – дядька з двома племін-

никами. Три роки вони не виходили зі своєї схованки. Дядько – єврей, вчитель фізики, маючи багато часу, навчає племінника фізиці. Обдарований хлопчина згодом (після війни) стає відомим фізиком-вченим, засновує власну процвітаючу компанію, стає гордістю нації. Проте завжди він говорив: «Не називайте мого імені взагалі, завжди, де є мої досягнення, називайте ім'я людини, яка врятувала мені життя».

Пам'ятаєте, Хто врятував вас?!

День п'ятий

Понеділок у Єрусалимі зовсім не тяжкий, навіть якщо він після Рош-а-Шана, тобто після Нового року. Ми їдемо у сад Йосипа ариматейського і на Голгофу. Взагалі, Голгоф у Єрусалимі декілька. Найбільш відвідуюною для протестантських конфесій є саме ця, де скелі мають форму черепа (Череповище). Поруч – порожній відкритий гріб. Сад, спів птахів, ранкова тінь – все, як у дні Ісуса. Дві наші групи звершували тут спомин страждань і смерті Господа нашого Ісуса Христа. Не знаю, чи саме тут відбулося розп'яття і воскресіння, але знаю одне – цей факт змінив мільйони людських долів.

Під скелею Голгофи – автовокзал. Народ шумить і снує у всі боки, ніхто не зводить погляд на Голгофу, у всіх свої справи. До Череповища приїжджають автобусами, на Голгофу ж піднімаються стежкою віри. Старе місто, Овечі ворота (Яфські ворота по-сучасному), храм Анни – (матері Марії, згідно з переказами), тут же і купальня Віфезда. Правда, вона на глибині десятка метрів під землею, і розкопки показують культурні нашарування століть.

Якось по-особливому велично звучала під могутніми склепіннями храму пісня «Великий Бог», в якій злилися голоси українців, росіян, американців, поляків, що були тут і підхопили наш спів.

Потім була Стіна плачу, над якою підноситься купол мусульманської мечеті Аль-Акси. Плач і голосіння юдеїв біля стіни... Допоки, Господи? Змилосьердсь над Єрусалимом...

Ще один день згас над містом.

День шостий

Сьогодні прощаємося з Єрусалимом. Наш шлях – до гир Моава, до Мертвого моря. Єрусалим вже біліє на горах, попереду Юдейська пустиня. Серед голих кам'янистих вершин, далеко внизу, – оазис, стоянка бедуїнів, які продовжують свій життєвий уклад за традиціями патріарха Авраама. Намет, верблуди, дружини, діти... Я не помилюся, коли написав «дружини», адже бедуїни можуть брати до чотирьох дружин. Їх основні цінності – не гроші, а сім'я. Розлучень практично немає. Місцевий шейх, з яким ми мали зустріч, люб'язно запросив нас на своє четверте весілля.

Церемонія шлюбу дуже проста. Дружину синові, як правило, вибирає мама. Тільки на сьомий день весілля молодому нарешті показують, хто його суджена, обдаровують віслюками, вівцями, верблюдами. Бедуїн, який має коня, вважається багатієм, «крутим», кажучи молодіжним сленгом. Шейх скромно зауважив, що має 11 синів і шестеро доньок. Правда, коней у нього менше, ніж дружин...

Під вечір – підйом на гору Моссада. Це фортеця царя Ірода, який помер за три роки до Різдва Христового. Це його літня резиденція. Майже через 70 років (у 68 р. н. е.) повсталі сикарії, або зілоти, захопили цю фортецю і понад три роки залишалися неприступними для римлян. Нарешті по насипаному валу до мурів фортеці був доставлений 30-метровий таран, яким почали трощити мурі.

Повсталі зілоти знищили своїх дружин і дітей, а потім (за жеребком) один з них убив чоловіків і сам кинувся на меч, вважаючи смерть перевагою над рабством і поневоленням духа ненависними римлянами.

Гори Моава червоніли під останніми променями західного сонця. Вітер співав реквієм у руїнах фортечних мурів Моссади...

День сьомий

Сьогодні останній день перебування на землі Ізраїлю. Яскраве сонце, прозора вода Мертвого моря, і бурі вершини гір, що незворушно підпирають купол неба. Наша дорога – до Тель-Авіва, проте маємо заглянути у містечко Яффа.

Це передмістя Тель-Авіва, для нас більше відоме, як новозаповітна Йоппія. Саме там апостол Петро отримав відкриття відносно поган, заявивши пізніше: «Поправді пізнаю, що Бог не дивиться на особу».

Тут, на міській площі, ми ще раз згадали цю історію, проте до дому гарбарника Симона, де гостював апостол, ми не встигли. Водій бере напрям у бік летовища імені Бен-Гуріона.

До речі, нашого водія звали Давид, а його колегу – Амнон. Ці імена повертають уяву в часи царювання Давида.

Уже видніється аеропорт, і я прощаюся з вами традиційним для євреїв: «Зустрінемося наступного року – в Єрусалимі!».

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Українська Марія

Пам'ятник вчителю Янушу Корчаку і дітям, які загинули під час Голокосту

Оливкові дерева часів Христа

Стіна плачу

Мечеть Аль-Акса на місці храму Соломона

Купальня Віфезда

Храм апостола Петра в Яффі

● НОВІТНІ ПРОЕКТИ

У Біблії є повчальна історія про будівництво Вавилонської вежі. Вона розповідає, що колись «на всій землі була одна мова. Людей на землі було ще не так багато, і вони оселилися на рівнині в Шингарському краї. Обжившись, вони вирішили: «Тож місто збудуємо собі та башту, а вершина її аж до неба. І вчинимо для себе ймення, щоб ми не розпоршились по поверхні всієї землі» (1 М. 11:1-4).

На перший погляд, це добре бажання: перш ніж розпоршиться по всій землі, зробити спільно щось значуще. Але насправді своїм бажанням збудувати місто й вежу аж до неба народ кинув виклик Богові.

Чому ж люди зважились на таке протистояння Богові? Адже зовсім недавно Господь (у Ноевім ковчезі) врятував від повного знищення людський рід і тваринний світ, і тепер їм би годилося возвеличувати Бога, поклонятися Йому за чудесний порятунк, а вони раптом вирішують «вчинити для себе ймення». Господь, як ми читаємо далі, не схвалив це будівництво і «розпоршив їх звідти... по поверхні всієї землі, — і вони перестали будувати те місто... там помішав Господь мову всієї землі...» (1М. 11:8-9).

Цікаве свідчення про причини, що спонукали людей до будівництва вежі, залишив нам великий римський історик I століття від Р. Х. юдей, Йосип Флавій: «До... зухвалого непослуху щодо Господа Бога спонукав їх (тобто народ) Німрод, внук Хама, сина Ноевого, чоловік відважний і фізично дуже сильний. Він переконав їх не приписувати свого благополуччя Богу, а вважати його причиною власну долі. Згодом Німрод почав домагатися верховної влади, вважаючи, що люди перестануть боятися Бога і відпадуть від Нього, якщо погодяться жити під його, Німрода, владним захистом. При цьому він хвалювано заявляв, що захистить їх від Господа Бога, якби Той знову захотів послати на землю потоп. Він радив їм побудувати вежу настільки високу, щоб її не могла затопити вода, і так відомстити за загинулих предків. Натопв однодушно висловив бажання прийняти пропозиції Німрода і почав вважати покору Господу Богу ганебним рабством» (Йосип Флавій, «Юдейські старожитності»).

Тепер стає зрозуміло, які ж мотиви рухали людьми, що зводили вежу. Звичайно, ми не знаємо настільки достовірні відомості Йосипа Флавія, і все ж його інформація заслуговує на увагу. У легендах тих часів, що передавалися з покоління в покоління, також просліджується чітке розуміння про причини зруйнування Вавилонської вежі і помішання мов. І основна причина — це гордість людини, її пихатість!

Будівництво Вавилонської вежі було великим і амбіційним проектом. Її руїни можна побачити і сьогодні — за 18 кілометрів від Вавилону, біля містечка Борсіппа. Розміри вежі, навіть у напізруйнованому стані, вражають. Як визначили археологи, вежа з Борсіппи складалася з семи ярусів-сходів, що стояли на масивній квадратній основі. Її каркас, що стоїть на горбі, на 46 метрів піднімається над основою вежі. Але найцікавіше те, що вежа була зруйнована такою сильною

Проект «Росія-2045» — нова Вавилонська вежа?

пожежею, що й сьогодні вчений світ не може пояснити, як міг виникнути вогонь такої сили: від жару верхня велика частина вежі буквально випарувалася, а менша частина вежі, що залишилася, сплавилася в єдину склоподібну масу, як зсередини, так і з зовнішнього боку.

Еріх Церен у своїй книзі «Біблійні пагорби» пише: «Не можна знайти пояснення тому, звідки взявся жар, який не просто розплав, а розплавив сотні обпалених цеглин».

Марк Твен, мандруючи Месопотамією в 1867 році, описав вежу з Борсіппи так: «... Вона мала сім ярусів, два з яких стояли і по цей день — гігантська цегляна кладка, розсіяна по середині від землетрусу, опалена і наполовину розплавлена блискавками розгніваного Бога».

Хоча багатьох деталей, у тому числі і опису того, як Бог зупинив будівництво Вавилонської вежі, у Біблії немає, ми сьогодні точно знаємо, що сталося. Господь не тільки знищив ту вежу вогнем, Він не залишив жодного шансу людству на її відновлення! І стоїть сьогодні ця обпалена Божим гнівом, розплавлена, зруйнована вежа як символ безпорадності і слабкості людини, символ того, що людині не варто сперечатися з Богом.

Однак намагання звести «Вавилонську вежу» не припинилися. У кожному поколінні появляються групи людей, котрі вирішують бунтувати проти Бога. Своїми проектами і діями вони намагаються показати, що Бог — це вигадка людини, що людина — наймогутніша істота на землі і що вона може все!

Одним з останніх таких проектів, що претендує на звання нової Вавилонської вежі, на мій погляд, є рух «Росія-2045». Його представив у 2011 році молодий 31-літній російський мільярдер Дмитро Іцков, президент і співвласник холдингу NewMedia Stara. В ініціативну групу цього руху ввійшли провідні вчені Росії. Багато вчених із Заходу також висловили йому свою підтримку. Заявлені цілі руху справді вражають і виглядають просто фантастично. Мова йде небагато немало про безсмертя людини!

Як вважають ініціатори, сучасній науці вже цілком під силу зайнятися такого роду питаннями, і вони розробили поетапну програму, реалізувати яку планують до 2045 року.

Що ж планує зробити рух, щоб у кінцевому підсумку перемогти смерть і добитися людського безсмертя? Крок перший: у 2015-2020 рр. зробити штучну копію тіла людини (аватар), керовану думкою за допомогою нейроінтерфейса.

Крок другий: 2020—2025 рр. — штучна копія тіла людини, в яку пересаджується мозок наприкінці життя. Якщо ваше тіло стало немічним чи хворим, ваш мозок переноситься в альтернативний носій, і ви зможете змінювати його стільки разів, скільки буде потрібно.

Крок третій: 2025-2035 рр. — штучна копія тіла людини, в яку переноситься свідомість в кінці життя. Це означає, що, окрім тіла, до того часу вчені зможуть

змодельовати штучний мозок людини і відділити свідомість людини (яка, між іншим, є духовною субстанцією) від її біологічного носія. Ініціатори руху вважають, що до того часу людина зможе мати кілька різних тіл, якими зможе керувати одночасно.

Крок четвертий: 2035-2045 рр. — створення тіло-голограми. Тобто замість біологічного тіла створюється його голограма і в неї вноситься свідомість людини. Фактично, з цієї миті людина безсмертна, її не турбують хвороби, їй не потрібно їсти, працювати, вона не потребує транспорту, може спокійно летіти на Марс, адже їй не страшні перевантаження і т. д.

Для виконання поставлених завдань планується «створення в Росії світового ідеологічного центру для розроблення сценаріїв технологічного прориву».

Цікава також і ідеологічна складова цього проекту, про що вони пишуть в різних зверненнях, маніфестах, деклараціях. Наприклад, у зверненні ініціативної групи руху «Росія-2045» до президента Росії про мету проекту говориться: «Треба зруйнувати багато стереотипів і стати тією національною ідеєю, про яку говорять сучасні політики і громадські діячі. Проект, який згуртує росіян, тому що не можна не гордитися країною, котра скаже найвагоміше слово в історії людства».

Із маніфесту: «Ми вважаємо, що можна і потрібно ліквідувати старіння і навіть смерть. Нова людина одержить величезний спектр можливостей, зможе легко переносити екстремальні зовнішні умови: високі температури, тиск, радіацію, відсутність кисню і так далі».

Із декларації про неолодитство: «Це буде колективний гігантський розум (неосфера), в який добровільно об'єднаються мільйони і мільярди передових членів людства... Еволюцією для особистості в цьому суспільстві стане перехід від людини розумної до надрозумної, безсмертної, мультитілесної неолодини, космічного творця, що живе вічно, у різних тілах і незалежно від обмежень природи».

Як ви розумієте, у маніфестах і деклараціях цього руху є ще дуже й дуже багато високопарних слів та ідей. Усе б нічого, якби це було «маячення одного божевілляного», але за цими ідеями стоять десятки великих вчених і керівників провідних дослідницьких центрів Росії і ряду країн Заходу! Список вчених, що підтримують проект «Росія-2045», вражає! А якщо ідею безсмертя підтримають ще й найбагатші люди планети (грошей в них багато, а тіло старіє), до котрих у відкритому листі за підтримкою і фінансуванням звернувся Д. Іцков, або на офіційному рівні яка-небудь велика держава, то цьому проекту судилося бути розкрученим по всьому світу!

Виглядає, що нині новий «привид бродить над Європою». Старий, помучивши людство ідеями комунізму, «випустив» дух, а ось новий, з ідеями безсмертя, готовий до бою!

На відміну від інших проектів такого роду, цей проект добре продуманий з точки зору менеджменту і тому може

жити ще довго. Не випадково очолює його молодий, енергійний чоловік, який не є вченим чи дослідником, а закінчив факультет корпоративного менеджменту Російської економічної академії ім. Плеханова за спеціальністю «національна економіка» і навчений робити або «креативити» гроші.

Просто «піймавши хвилю» на потягу сучасного світу до нанотехнологій і на тому, що ідея безсмертя перегукується з багатьма дослідженнями відомих вчених, Дмитро Іцков і його молоді колеги внесли свою нову-стару ідею безсмертя на обговорення всієї громадськості. Вони настільки захопились цією ідеєю, що навіть звернулися з пропозицією до президента Путіна змінити конституцію Російської Федерації і в ст. 20 розділу другого, де йдеться про право на життя, закріпити право росіян на безсмертя!

Дивує, звідки в таких молодих головах стільки амбіційності і гордості зазвичай молоді якось скромніша... Хлопцям вже явно гроші не приносять радості, просто влада і становище їм не потрібні, вони хочуть стати надлюдьми, безсмертними богами — з усіма інтерфейсами і надшвидким Інтернетом, разом взятими!

Усі ці наміри нагадують мені ще одну картину, описану в Книзі Єзекиїля. Там молодий і вродливий архангел Люцифер раптом спіймав креативну ідею і захотів стати на місце Бога. Він вирішив, що «Старий днями» постарів і йому необхідна молода заміна. Для бунту проти Бога він підмовив третину ангелів і вирішив захопити владу. Цілком очевидно, що разом зі своєю командою він був скинутий з неба, і кажуть, що летіли вони через Північний полюс. Як відомо, над Північним полюсом зовсім мало зірок. Така ось перспектива...

Заради справедливості треба зазначити, що не весь вчений світ сприймає ці ідеї — критиків у цієї програми достатньо. Його також далекий від думки, що ця програма безсмертя має будь-які шанси на реалізацію. Навряд чи Творець передбачив навіть теоретично можливість

відділити свідомість від тіла людини і помістити її в якийсь інший «носіє».

Отож турбуватися не варто — кіборгів не буде! Ніхто не знає, де і як з'єднуються мислення і уява людини з її матеріальним тілом. Ці питання обговорювали протягом тисяч років вчені і філософи всього світу, і відповідь не була знайдена! Це таємниця Творця! Він вважає людину найдосконалішим створінням, створеним за Його подобою, і вона вже безсмертна. Саме за людиною Він прихолодив на землю, щоб спасти її від гріха і дати право на вічне життя.

Але ось деякі люди вирішили, що вони самі боги і мають право втручатися в сферу Творця. Проте це небезпечно! Бог гордим противиться і діла їх руйнує, скільки б вони не мали грошей і вчених звань.

Вельми шкода, якщо Росію і росіян знову підштовхнуть на революційні і богоборчі ідеї, а така перспектива є. Ініціатори руху «Росія-2045» грають на самолюбстві росіян і всякими способами хочуть досягти прихильності прем'єр-міністра і президента.

Що з цього вийде, важко сказати. Можна припускати, що битва за душі людей буде гарячою, тому що головна мета цього проекту — відвести людей від пізнання Бога і відповідальності перед Ним. Лідери руху хочуть знецінити відкупну жертву Ісуса Христа, звести її нанівель, позбавивши, таким чином, людину права на справжнє безсмертя у спілкуванні з Богом.

І все ж будемо надіятися, що ідеї Леніна, Мавроді, Грабового, а тепер вже й Іцкова в Росії не пройдуть. Як і в інших країнах, бо ідея безсмертя — це проект не лише росіян, ця тема давно витає в умах вчених Західного світу.

І на закінчення хочу сказати: тіло-голограма все ж буде. Коли? Скоро! Де? У пеклі! Біблія говорить, що всі ми колись воскреснемо і праведники отримають нові, змінні тіла, а ось нечестиві підуть в пекло. А там будуть самі суцільні голограми. І не дай нам, Боже, туди потрапити.

Леонід МИРОНЮК.

Від ненависті до любові

Багато хто бачив фільм «Перл-Харбор», що розповідає про те, як під час Другої світової війни японці завдали несподіваного удару по війсьній базі США, — удар миттєво забрав тисячі життів. Але мало хто знає про духовну складову цієї історії.

Японською ескадриєю з 860 літаків, що напали на Перл-Харбор, командував Міцуо Фучіда. Американський пілот Джейкоб Де Шейзер горів спрагою помсти. І через кілька місяців, 18 квітня 1942 року він повів свій бомбардувальник до

берегів Японії. Скинувши смертоносний вантаж на Нагою, Де Шейзер катапультивався над територією Японії, коли в літаку закінчилося паливо. Його взяли в полон, катували, погрожуючи негайною розправою. Майже два роки він перебував в полоні, потерпаючи від голоду і хвороб. У травні 1944 року хтось дав йому Біблію. Охоронець сказав: «Можеш читати три тижні». Усі ці три тижні він тільки те й робив, що читав. Він майже не спав, прочитав всю Біблію кілька разів і вивчив напам'ять основні тексти. 8 червня, прочитавши Римлянам 10:9, Джейкоб Де Шейзер помолився до Ісуса Христа,

увірвавши в Нього як Спасителя.

І задав текст з Матвія 5:44 — «Любіть ворогів своїх». Тоді він вирішив ставитися до японських охоронців по-іншому. Він перестав їх ненавидіти і щоранку по-доброму з ними вітався. Він почав молитися за них і шукав можливості свідчити їм про Христа. Поступово він зауважив, що їх ставлення до нього також змінилося. Незабаром вони почали потайки приносити йому їжу та інші необхідні речі.

Після війни Де Шейзер повернувся до Японії місіонером. Копії його свідчення під заголовком «Я

був японським військовополоненим» розійшлися всією країною. Тисячі людей хотіли побачити чоловіка, який зміг простити і полюбити своїх ворогів. Де Шейзер заснував церкву в Нагоя — тому самому місті, на яке він колись скидав бомби. Серед багатьох його свідчень приходив послухати один чоловік, котрий потім за допомогою іншого місіонера на вернувся до Христа. Через деякий час цей чоловік наніс візит Джейкобу Де Шейзеру.

Вони швидко знайшли спільну мову і стали не лише братами по вірі, а й близькими друзями. Цим чоловіком був Міцуо Фучіда, командир ескадрильї, що бомбардувала Перл-Харбор. Де Шейзер продовжував місіонерське служіння в Японії, а Фучіда сам став благовісником, проповідуючи не лише в Японії, а й в інших країнах.

Олексій ПРОКОПЕНКО.

Томас Гекслі — «пес Дарвіна»

Чарльз Дарвін намагався уникати наукових, богословських та етичних суперечок, викликаних його працею «Походження видів», яка побачила світ у 1859 році. Цього ніяк не можна сказати про Томаса Генрі Гекслі (1825-1895), котрий за будь-якої можливості вв'язувався в бійку і навіть охрестив себе «псом Дарвіна». Сам же Дарвін називав його своїм «добрим і люблячим помічником в ділі поширення євангелії від диявола».

Юність і самоосвіта

Томас Гекслі народився в 1825 році в містечку неподалік від Лондона. Він зростав у бідності і закінчив всього два класи. У 12 років хлопчик прочитав книгу Джеймса Геттона «Теорія Землі», ознайомившись, таким чином, з антибіблійною геологією. До вступу в медичну школу при лікарні Чарінг-Кросс він, будучи допитливим читачем, навчався всьому самостійно. В Лондонському університеті, здавши першу частину іспиту на здобуття ступеня бакалавра медицини, Томас отримав золоту медаль за знання анатомії і фізіології — однак на другу частину іспиту не з'явився.

Потім Гекслі поступив помічником хірурга на корабель її величності «Раттленейн», що відправлявся в південні моря. Опубліковані після подорожі результати вивчення різних видів морських безхребетних забезпечили молодому досліднику визнання наукового товариства. У 25 років Гекслі став членом Лондонського королівського товариства, яке удостоїло його Королівської медалі — за рік до того, як ця ж нагорода була присуджена Чарльзу Дарвіну.

Гекслі і Дарвін

Дарвін ретельно уникав формулювання, яке, однак, виразно прочитувалося в його «Походженні видів»: людина не була створена, а просто еволюціонувала з мавпи. Гекслі з самого початку висловлювався про це відверто. Одному із колег він писав: «... бути удосконаленою мавпою не менш гідно, ніж вдосконаленою грязюкою». Незабаром Дарвін проголосив Гекслі своїм «найпалкішим і найціннішим прихильником», «добрим і чудовим помічником в поширенні огидних ересей».

Гекслі гаряче захищав ідею матеріалістичної еволюції, хоча, як не дивно, не до кінця підтримував запропонований Дарвіном механізм її дії. Він також розходився зі своїм учителем у питанні про темпи еволюції (зокрема, Дарвін відкидав будь-які еволюційні «стрибки»).

Але, попри ці розходження, Гекслі фанатично і вперто пропагував дарвінівську теорію. Як зазначав професор права Філіп Джонсон, «еволюціоністів різних фракцій об'єднує не єдиний думок з яких-небудь окремих наукових ідей, а віра в еволюційний натуралізм».

Гекслі і Євангеліє

Щодо себе Гекслі вживав вигадане ним самим слово «агностик» (від грецького а — «заперечення», gnosis — «знання»), маючи на увазі під ним того, хто вважає, що неможливо дізнатися, чи існує Бог. Будучи невірним, Гекслі чудово знав Євангеліє — і навіть висловлював здивування тим, як частина християн може дотримуватись еволюційних уявлень, що суперечать Біблії. Він писав: «Я зовсім не розумію: як можна хоч на мить засумніватися, що доля християнського богослов'я повністю залежить від достовірності юдейських Писань? Саме зачаття Месії, тобто Христа, нерозривно переплітається з юдейською історією; ототожнювання Ісуса з Назарета з Месією ґрунтується на тлумаченні уривків з юдейських Писань, які мають цінність свідчень лише в тому разі, якщо справді носять приписуваний їм історичний характер».

Якщо не було завіту з Авраамом... якщо «десятиліття» не було записане рукою Бога на кам'яних скрижалях; якщо... історія потопу — вимисел; розповідь про гріхопадіння — легенда; хронологія творення — сон ясновидця; якщо всі ці точні і детальні розповіді про реальні події мають не більшу історичну цінність, ніж історія царського періоду Стародавнього Риму, — що говорити про месіанську доктрину, викладену ще менш зрозуміло? І що говорити про довіру до авторів новозаповітних книг, які, згідно з цією теорією, не просто сприйняли хиткі домисли за тверду віру, а ще й заснували на міфічних сипучих пісках християнське віровчення?».

Гекслі додавав, що, «визнаючи всевітній масштаб потопу як частину історії, неминуче слід визнавати і певні наслідки з нього». Коментуючи спроби богословів звузити масштаб потопу до локальної події, він писав: «Навіть дитині зрозуміло, що це нісенітниця». І далі: «Коли Ісус говорив як про факт, що звершився, що «прийшов потоп і всіх вигубив», Він вірив у те, що потоп справді відбувся, чи ні?... Наважусь запитати: який же смисл в тому, щоб в ролі прикладу Божих способів кари за гріх наводити подію, якої не було? Якщо не було потопу, що знищив легковажне людство, то це застереження має не більшу цінність, ніж крик «Вовки, вовки!», коли ніяких вовків нема... Припустимо, що оратор від консервативної партії попереджує своїх слухачів про загрозу великих політичних і соціальних змін, через які все може закінчитися, як у Франції за Робесп'єра; наскільки цінні його докази та й правдивість в цілому, якщо сам він не вірить, що Робесп'єр справді існував і робив ті вчинки, які йому приписують?».

Слова з Євангелія від Матвія 19:5: «Покине тому чоловік батька й матір і пристане до дружини своєї — і стануть обоє вони одним тілом» Гекслі коментував так: «У чому цінність цього висловлювання, якщо за ним не стоїть божественна істина четвертого вірша другого розділу Буття? Якщо можна з легкістю трактувати історію гріхопадіння як «притчу» чи «алегорію», що, запитую я знову, станеться з основами богослов'я апостола Павла?».

Подібним чином висловлювався він і у зв'язку з Першим посланням до коринтян 15:21-22: «Якщо Адама вважати таким же міфічним персонажем, як і Прометей, а історію гріхопадіння — просто повчальною притчею, порівнювальною з філософським міфом про Прометей, то в чому цінність діалектики Павла?».

Щодо богословів, котрі поступилися авторитетом Святого Писання у питанні літопису Буття, Гекслі справедливо, на наш погляд, зазначив, що «зайнята ними позиція безнадійно збанкрутіла».

Смерть Дарвіна і Вестмінстерське абатство

Коли Дарвін помер, його поховали у Вестмінстерському абатстві — в основному, стараннями Гекслі, котрий (разом зі своїми невірними друзями) добився згоди каноніка Фаррара. Одночасно вдалося дістати згоду в палаті громад. Ліберальний клір, якого так зневажав Гекслі за готовність до компромісів, надав прахові агностика Дарвіна духовний притулок у Вестмінстерському абатстві.

Сам Гекслі помер через 13 років. У містечку, де він жив, відбувся скромний похорон, на якому були присутні деякі з його друзів атеїстів і вчених. Один із них, видаючи бажане за дійсне, заявив, що «слова «невірний осуджений буде» стосуються лише простих людей; членів Королівського товариства це не стосується».

Рассел ГРІГГ. Магістр природничих наук. Штатний працівник місії «Відповіді Буття».

Від церковного співака до комуністичного тирана

Студент духовної семінарії, революціонер, грабіжник банків і жорстокий диктатор Йосип Сталін починав свій життєвий шлях під іменем Йосипа Віссаріоновича Джугашвілі. Народився він в 1878 р. в місті Горі (Грузія, Російська імперія). У дитинстві мама називала його Сосо — зменшено від Йосипа. Надалі він використовував багато імен, а в 1913 р. утвердив для себе прізвище Сталін (сталева людина).

Знайомство з насильством

Його батько Віссаріон, або Бессо, був алкоголіком і жорстоким чоловіком. Він бив свого сина за найменшу провинку і навіть без будь-якої на те причини. Сосо до смерті боявся п'яного батька. Друг Сталіна писав: «Незаслужені побої перетворили хлопчика на жорстоку і безсердечну людину, яким був його батько, і саме через батька він почав ненавидіти людей».

У 1888 р., у десятирічному віці, Сосо став одним із 150 хлопчиків, що вступили в Горіське духовне училище. Його мама хотіла, щоб він став єпископом, але в училище приймали лише дітей церковнослужителів. Один священик вирішив цю проблему, представивши батька Йосипа дияконом. Сосо досяг успіху в трьох основних забавах міста Горі: міських бійках, у турнірах з боротьби всіх вікових категорій та у війнах, що проходили в училищі між дітьми.

Хлопчик з церковного хору читав псалми, Дарвіна і Маркса

В юного Сосо був дуже гарний голос. Він співав у церковному хорі, його часто запрошували на весілля, де він співав з кафедри, зодягнений в стихарі. В юні роки він був дуже побожним і не пропускав практично жодного богослужіння. Його шкільний товариш Челідзе згадує: «Він не лише сам дотримувався церковних обрядів, але й нам нагадував про їх важливість». Він був найкращим читцем псалмів у церкві. Церковна школа нагородила його Книгою псалмів Давида з дарчим написом: «Йосипу Джугашвілі за блискуче навчання, добру поведінку і чудовий спів псалмів».

Будучи завзятим читачем, у 13 років Сосо придбав книгу Дарвіна «Походження видів». Якось він посперечався з друзями про несправедливість поділу на багатих і бідних. Сосо вразив усіх своєю відповіддю: «Бога не можна вважати несправедливим, Його просто не існує. Ми всі обмануті. Якби Бог справді існував, Він зробив би світ справедливим. Я дам прочитати вам одну книгу, і ви все зрозумієте». І показав усім книгу Дарвіна.

У 15 років Сосо одержав іменну стипендію на навчання в Грузинській православної семінарії в Тифлісі (Тбілісі), яка вважалася найкращим релігійним навчальним закладом на півдні Російської імперії. Однак, за словами Троцького — революційного товариша Сталіна (а пізніше його ворога), духовні школи Російської імперії були «сумнозвісними дикістю своїх предків, середньовічною педагогікою і законом «кулаків».

Тбіліську семінарію називали «Кам'яним мішком». «Усе зло, засуджене Біблією, процвітало в цьому місці, — пише біограф Монтефьор. — Семінарія мала великий успіх в тому, що поставляла російській революції безжалюсних радикалів». Один із студентів, що вчився зі Сталіним, писав: «Ні одна світська

школа не випустила стільки атеїстів, скільки Тбіліська семінарія».

Сосо захопився читанням праць таких революціонерів, як Віктор Гюго, Еміль Золя, Маркс і Енгельс — авторів, книги яких у семінарії були заборонені. Він проводив багато часу за читанням цих книг, відбучуваючи покарання за це в карцері. Найчастіше це траплялося через помсту одного з вчителів, котрого Сосо прозвав «Чорною міткою». Вчитель шпигував за ним і регулярно обшукував його кімнату. Чорна Мітка навчав молодого Сталіна репресивної тактики — «нагляду, шпіонажу, вторгненню в особисте життя, придушенню почуттів», і це, за словами самого Сталіна, він пізніше успішно використав у керівництві Радянською державою.

На п'ятому році навчання Сосо покинув семінарію. У протоколі семінарії офіційно було відмічено, що він об'явив себе атеїстом і в травні 1899 р. «відрахований... за неявку на екзамени».

Революціонер, більшовик і грабіжник банків

Так Сосо перетворився на вуличного забіяку, керівника банд і професійного революціонера, що діяв проти Російської монархії. В 1903 р. він вступив у ряди більшовицької партії і став спеціалістом із банківських грабунків і здирництва, за рахунок чого поповнювалась скарбниця більшовиків.

В 1907 р. на міській площі в Тбілісі під тасмним керівництвом Сталіна було вчинено збройний напад на карету, що везла гроші в банк «Імперіал». Сума награбованого сьогодні становила би 3,4 млн. американських доларів. Під час грабунку було підірвано 10 бомб і вбито 40 чоловік. За неофіційними даними, Ленін, довідавшись про цей випадок, промовив: «Це саме той чоловік, котрий мені потрібен».

В 1913 р. Сосо взяв собі прізвище Сталін. Попри численні арешти і тюремні ув'язнення він постійно здійснював втечі, а потім був засланий у Сибір, де перебував до 1917 р. Після жовтневого перевороту 1917 р. і скинення царя Миколи II його становище в рядах більшовицької партії почало стрімко зміцнюватися. Після смерті Леніна в 1924 р. він швидко витіснив усіх своїх конкурентів і став верховним вождем Радянської республіки.

Послідовники називали його «єдиною надією робітників і селян всього світу». І це при тому, що конфіскація зерна та інших харчових продуктів, яку проводила радянська влада за наказом Сталіна, спричинила Голодомор, в результаті якого до 1937 р. загинуло кілька мільйонів радянських селян.

Масовий вбивця

Наприкінці 30-х років після проведення кампанії, відомих як «велика чистка» або «великий терор», Сталін здобув абсолютну владу в країні. Велика чистка була спрямована на знищення всіх політичних опонентів і кожного, хто міг загрожувати посту, який він займав. Сталін добре засвоїв, що «смерть — найпростіший і найефективніший політичний засіб».

Під «чистку» потрапили члени комуністичної партії (як опоненти, так

і колишні соратники), керівні члени червоної армії та представники всіх прошарків суспільства, у тому числі понад 100 тисяч православних священиків і монахів.

Монтефьор пише: «Протягом 1937-1938 років понад 1,5 мільйона осіб були розстріляні. Сталін особисто підписав смертні вирoki майже 39 тис. чоловік, багато з яких були його давніми знайомими».

Після смерті Сталіна керівником СРСР став Микита Хрущов. В 1956 р. на XX з'їзді КПРС він публічно звинуватив Сталіна в злочинах, заявивши, що чистки «завдали непоправної шкоди країні», що «багато жертв були невинними і вирoki виносились на основі неправдивих зізнань, зроблених під тортурами».

Документально підтверджено, що за правління Сталіна були страчені за політичними звинуваченнями близько 800 тисяч ув'язнених, близько 1,7 млн. людей померли в ГУЛАзі (виправно-трудові табори) і приблизно 389 тисяч загинули на засланнях в Центральній Азії і Сибіру. Багато істориків вважають ці цифри надто заниженими. За словами Монтефьора, «цілком ймовірно, що близько 20 мільйонів людей було вбито; 28 мільйонів депортовано, причому 18 мільйонів були ув'язнені в ГУЛАзі».

Чому так сталося

Яким чином хлопчик з церковного хору і студент духовної семінарії став одним із найкривавіших диктаторів у світовій історії, для котрого вбивство мільйонів людей не відрізнялося від прополювання бур'янів? Безумовно, це великою мірою пов'язане з тим, що Сталін у 13-літньому віці читав праці Дарвіна. Таке знання подарувало йому «виправдання», необхідні його розуму для заперечення існування Бога і відмови від авторитету Біблії у своєму житті. Цим читанням була вимощена дорога до прийняття атеїстичного революціонізму Маркса і були усунені всі обмеження для вбивства своїх опонентів — безжального усунення «слабших» у процесі несвідомої помсти за перенесений в дитинстві біль.

Семінарія, в якій вчився Сталін, очевидно, не давала вичерпних відповідей на його атеїстичні запитання. І якої би істини не навчали в тій семінарії, вчителі демонстрували далеко не християнську манеру поведінки. Таким чином, відкинувши Господа і Його Слово, Сталін ще підлітком заповнив духовну порожнечу, що утворилася, думками і віруваннями революціонерів. Усе інше — історія.

Як бути покірним

«Упокоріться перед Господнім лицем, — і Він вас підійме! Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє або судить брата, той Закона обмовляє та судить Закона. А коли ти Закона осуджуєш, то ти не виконавець Закона, але суддя. Один Законодавець і Суддя, що може спасти й погубити. А ти хто такий, що осуджуєш ближнього? А ну тепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підємо у те чи те місто і там рік проживемо та будемо торгувати й заробляти», ви, що не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!.. Замість того, щоб вам говорити: «Як схоче Господь та будемо живі, то зробимо це або те». А тепер ви хвалитеся в своїх гордошах, — лиха всяка подібна хвальба! Отож хто знає, як чинити добро, та не чинить, — той має гріх!» (Як. 4:10-17).

У смиренні людини перед Богом захований величезний потенціал. Покора — це ворота, через які в наше життя триумфально входить армія Божих благословень. «Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ім'єннє: Пробуваю Я на Височині та в святині, і з ламаним та з упокореним духом, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Іс. 57:15).

Це свого роду духовний механізм, котрий можна проілюструвати храмом Різдва у Вифлеємі. Найголовніша і найцінніша святиня міста — печера, у котрій народилось Дитятко. Над печерею звели храм Різдва Христового — найдавніший храм Палестини — за наказом імператора Костянтина Великого.

До храму веде вузький низенький прохід, що змушує кожного, хто входить, низько схилити голову, мовби кланяючись. У народі ці двері називають «ворітьми упокорення».

Для того, щоб увійти в печеру, ти повинен нахилитися. Для того, щоб жити в Божій присутності, потрібен покірний дух. Упокорююся — отже, визнаю: Бог більший, ніж я! Бог розумніший! Бог сильніший!

І далі Яків продовжує говорити про покірність, а точніше, про те, як ця покора виражається.

Наші стосунки один з одним потрібно будувати на основі Божих настанов: «Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє або судить брата, той Закона обмовляє та судить Закона. А коли ти Закона осуджуєш, то ти не виконавець Закона, але суддя».

Мені доводилось чути, як дорослі люди дають один одному образливі прізвиська, зрозуміло, позаочі. І це погано. Тому що проблема зовсім не у словах. Проблема в серці. Від повноти серця говорять уста. Коли віруюча людина обмовляє віруючу — це проблема серця. Тому що серце, наповнене любов'ю, обмовляти не буде... Кожен, хто ненавидить брата свого, — душогуб. А душогуб «не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Ів. 3:15).

Можна говорити що завгодно про гарантії і впевненість у спасінні, але апостол Іван закликає: подивіться у своє серце! «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті» (1 Ів. 3:14).

Благословення завжди там, де мир, де єдність, де упокорення. «Оце яке добре та гарне яке — щоб жити братам однокупно!» (Пс. 133:1).

Думки Якова засвідчують, що упокорення перед Богом безпосередньо пов'язане з нашими стосунками. «Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить» (1 Ів. 4:20).

Практично завжди ми осуджуємо, не розібравшись. Але навіть якщо, осуджуючи, ми маємо аргументи і підстави, це недопустимо, тому що, осуджуючи, ми стаємо на місце Бога.

«Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє або судить брата, той Закона обмовляє та судить Закона. А коли ти Закона осуджуєш, то ти не виконавець Закона, але суддя. Один Законодавець і Суддя, що може спасти й погубити. А ти хто такий, що осуджуєш ближнього?». Не може творіння пояснювати Творцеві, що таке добре, а що — погано. Бог — Єдиний і Законодавець, і Суддя.

Потрібно також відмовитися від самовпевненості. «А ну тепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підємо у те чи те місто і там рік проживемо та будемо торгувати й заробляти», ви, що не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!.. Замість того, щоб вам говорити: Як схоче Господь та будемо живі, то зробимо це або те».

Євреї завжди були добрими торговцями. І в цьому тексті згадується про одного з них, котрий розробив завершений план дій на майбутнє. Зверніть увагу на деталі. Він обдумав час (сьогодні чи завтра); персонал (ми); місце (якесь місто); тривалість (рік проживемо); діяльність (торгувати); очікуваний результат (заробляти).

Якийсь час нашу церкву відвідувала

жінка, яка так само, як і ті, про кого пише апостол Яків, спланувала все. Вона поїхала на Північ, влаштувалася на добру роботу, заробила великі гроші. А гроші найкраще зберігати в державних ощадних касах. І коли в неї на книжці було понад 70 тисяч рублів, вона вирішила вийти на пенсію.

Але не було ні довгоочікуваних покупок, ні довгоочікуваного відпочинку, тому що після розпаду Радянського Союзу вона втратила всі свої заощадження. Удар був настільки сильним, що вона збожеволіла... Отака трагедія.

Людина думає, що обставини підвладні їй. Але чи так це? «Ви, що не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилину з'являється, а потім зникає!..»

Проїжджаючи повз кладовище, я дивлюся на фотографії і думаю: ці люди ще зовсім недавно жили, прагнули, працювали, чогось добивалися, і навряд чи хтось думав, що смерть поруч.

Поспішаймо робити добро, тому що наше життя — як пара. Не чуже життя — наше. Треба говорити так, як апостол Павло: «Та небавом прийду до вас, як захоче Господь» (1 Кор. 4:19); «Знов вернуся до вас, коли буде на те воля Божя!» (Дії 18:21).

«Отож хто знає, як чинити добро, та не чинить, — той має гріх». Це заклик. Один із перекладів слова «гріх» — не потрапити в ціль. Якщо ти міг зробити добро і не зробив, ти не потрапив у ціль. Ти зіпсував своє життя, позбавив себе нагороди, втратив сенс, не досяг досконалості.

Поспішаймо чинити добро! Поспішаймо, тому що можна не встигнути. Недавно мого дідуся забрали в реанімацію, і я дуже гостро відчуваю, що багато чого можу не встигнути. Поспілкуватися з ним, сказати щось добре, чимось допомогти, привезти правнуку, котрих він так любив.

У нашому місті є один дуже багатий чоловік. Але те, що говорять про нього люди, — прикро. Підлий, обманює, не виплачує борги, не віддає зарплату тим, хто працює в нього... Не тому, що не має можливості, а тому, що це принцип його життя.

І ось я думаю: помре цей чоловік — і що залишиться? Ганьба, безцесть. Ніхто не скаже про нього жодного доброго слова. Тому що він шукав тільки свого, нікого не любив, нікого не поважав, нікому не допоміг! Як соромно бути нащадками цього чоловіка. Як соромно потім подивитися на своє життя і жаяхнутися від тієї чорної діри, ім'я якій — «марнота».

Чого ж нам усім варто шукати? «...Тим, хто витривалістю в добрім ділі шукає слави, і честі, і нетління — життя вічне, а сварливим та тим, хто противиться правді, але кориться неправді, — лютість та гнів» (Рим. 2:7-8).

Шукаймо слави, честі і безсмерття. Упокорімося перед Богом, будьмо покірними в спілкуванні з людьми і поспішаймо чинити добро!

Є. П.

День батька в Україні

Про День матері чи про 8 Березня знають майже всі українці, але от про те, що вже четвертий рік в нашій країні відзначається таке всенародне свято, як День батька, чули, на жаль не всі. Офіційна дата святкування припадає на третю неділю вересня.

Батько відіграє важливу роль в житті дитини. Але як часто дітям не вистачає спілкування з батьком. Тому Всенародний день батька спрямований, передусім, на формування в українських чоловіків відповідального ставлення до сім'ї і батьківства.

Всенародний день батька — це свято. А свято, як відомо, — це радість, веселощі, ігри та конкурси. Тому 17 вересня в Києві в Маріїнському парку і парку Перемоги було весело й гамірно. Зі сцени лунали пісні про тата у виконанні Влада Канашина, Кіше та інших християнських артистів. У вікторинах, іграх та атракціонах, змаганнях і конкурсах могли взяти всі члени сім'ї: тато, мама і діти. І, звичайно ж, були призи та подарунки.

Дорослі, діти уважно стежили за силовим шоу Олексія Селіфанова «Team Extreme». А рекордсмен України з перетягування автопоздів у всіх на очах тягнув автобус, наповнений дітьми. Не обійшлося і без Робіка — президента клубу «Суперкниги», від якого всі діти просто в захваті. По всьому парку гуляли дорослі і діти в футболках з надписами «Я люблю свого тата».

«Це було свято для всієї родини, — згадує Олександр Марченко, президент МГО «Міжнародний центр батьківства», один з організаторів заходу. — Ми могли по-особливого виявити повагу до своїх батьків, а також провести час з дітьми в грі і забавах, що допомагає будувати дружні відносини від серця до серця».

Яким повинен бути справжній батько? На це питання організатори свята «Всенародний день батька» в Україні відповіли так.

Стів Вебер, президент асоціації «Емануїл», батько шістьох дітей, троє з яких асоновлені: «У нашому суспільстві прийнято, що коли юнак має інтимні зв'язки з жінкою, він стає чоловіком. Така думка — це велика проблема. Якщо ми не знаємо, хто такий чоловік, у нас серйозні проблеми в суспільстві. Згідно з Біблією, чоловік повинен розуміти жінку, захищати її, дорожити нею. Моє завдання — щодня показувати, хто такий батько... Я переконаний: здорове суспільство неможливе без здорової сім'ї».

Руслан Малюта, президент альянсу «Україна без сиріт»: «Найважливіша роль, яку може відігравати чоловік, — роль батька. Чоловіки люблять змагання, і я пропоную розглядати батьківство як найбільше досягнення в житті. Тому що батьківство вимагає зусиль і великої уваги. Проблема сирітства та безвідповідального батьківства — це не просто соціальне питання, це питання національної безпеки. Адже

люди, які приймають важливі рішення в країні, — це теж чийсь сини і дочки».

Олександр Марченко, президент МГО «Міжнародний центр батьківства»: «У Києві у вихідні чоловіки часто проводять час з дітьми — у парках, на спортивних майданчиках. На свято першого дзвоника багато татусів везуть дітей до школи. Тобто вже видно певні зміни. У ментальності чоловіків є бажання бути хорошим батьком. Проблема в тому, що багато з них не бачили гарного прикладу від своїх батьків, тому, бажачи бути кращими, вони не знають, як це зробити. Відносини між дитиною та батьком вибудовуються через прості речі: гру, розповіді про своє минуле, спільну справу — коли робиш з дітьми те, що подобається їм, і залучаєш їх до своєї справи».

Денис Силантьєв, заслужений майстер спорту з плавання, чотириразовий володар Кубка світу з плавання, вважає, що саме батьки відповідають за те, якими сформуються характер і світогляд їх дітей. До батьківства необхідно бути готовим і психологічно, і матеріально. Діти повинні бачити тільки позитивні приклади. Якщо День батька стане щорічним, це зможе вплинути на культуру батьківства в нашій країні.

Микола Кулеба, працівник Національної служби у справах дітей міста Києва, виховуючи чотирьох дітей, на власному досвіді переконався, що коли тато приходить до школи, діти набагато серйозніше ставляться до навчання. Вони горді, що до них прийшов батько.

Але, на жаль, статистика говорить, що зазвичай на виховання власної дитини батько виділяє не більше чотирьох хвилин на день. Лише за однією дитиною з десяти під час хвороби доглядає батько. І лише третини дітей батько допомагає з уроками.

Тому дяка Богу, що в нашій країні було організоване таке національне свято, як День батька. До речі, цього року воно пройшло не лише в Києві, а й у деяких обласних центрах. Дуже хочеться, щоб ця гарна традиція збереглася на століття, відроджувати чоловіка як голову сім'ї як батька.

«Любть своїх дітей, дорожте до них, що життя складне і всім нам, щоб вижити, доводиться працювати не покладуючи рук, — закликав співак Кіше. — Дітям потрібні увага та любов і тоді, коли вони маленькі, і тоді, коли вони йдуть на перше побачення. Діти повинні бути довгоочікуваними, рости в мирі, любові і розумінні. Тоді це буде чисте, повне сил і енергії наше з вами майбутнє. І ми виховуємо покоління, здатне творити, а не руйнувати, любити, а не ненавидіти».

Підготувала Інна ЄРОФЕЄВА.

Вчімося жити

Апостол Павло стверджував: «Умію я бути в упокоренні, умію бути й у достатку» (Фил. 4:12). А далі додає, що він всьому цьому навчився. Навчився жити! Отже, мало мати життя, необхідно ще й уміти користатися ним. Для прикладу візьмімо звичайну середню школу. Діти, що прийшли в перший клас, не стають автоматично відмінниками. Та й після певного часу вони покидають школу з різним рівнем знань.

Апостол Павло був наполегливим учнем. Для нього не існувало інших оцінок, окрім оцінки «відмінно». Девіз: «Дайте мені все, і я заживу!» не був його девізом. Він вчився жити за будь-яких обставин і тому мав життя з подостатком. А щоб мати подостаток, треба вміти правильно жити. Дехто думає, що минулі роки були кращими, інший мріє про завтрашній день. Писання ж говорить, що «нині час сприятливий». Мудрість у тому, щоб побачити цей час.

Четверо чоловіків, які вирішили принести хворого друга до Ісуса, не злякалися труднощів, не розвернулися, підійшовши до переповненого людьми дому. Можливо, вони розглядали і двері, і вікна як варіанти для проникнення в дім, але потрапили туди лише після того, як розбірали покрівлю на даху. Тому в житті важливо не тільки те, як ти двишися, а й те, що ти бачиш. Йосипа не бентежило безстрокове ув'язнення. Він бачив сні від Господа.

Давида не бентежили леви і ведмеді, що нападали на стадо, чи зріст або сила Голіата.

Похилий вік також не може бути приводом для початку «несприятливого часу». Адже «праведники і в старості плодотворні, соковиті і свіжі». Однак їх «плодючість» безпосередньо залежить від життя, яке вони проводили в минулі роки. 85-літній Калев був тілом такий же міцний, як і в 40-літньому віці, бо свого часу уважно ставився до виконання своїх обов'язків.

Де ви перебуваєте відносно волі Божої? Бог дав вам все для життя і тому має повне право задати це запитання в найбільш незручний момент навчального процесу. Він хоче, щоб усі ми мали життя з подостатком, а тому запитує не на краю могили, а в процесі життя.

Бог точно знав, коли Адам згрішив і де він ховався, але заради самого Адама задає йому просте запитання: «Де ти?». Пізніше Він задасть схоже запитання втомленому від життя Іллі. І все це для того, щоб людина перевірила себе і зрозуміла, чи на своєму вона місці.

Якщо ти в 40 років не на своєму місці, то не розраховуй на силу у 85-літньому. І навряд чи тобі вистачить духовного багажу, щоб його з ким-небудь розділити.

Чим же відрізнявся Калев від інших ізраїльських розвідників, і що стало запорукою його міцності і довголіття? Калев дивився на край обітований в присутності Бога! Ходження з Богом — визначальна риса всіх героїв віри і основа життя з подостатком. Тоді ми бачимо невидиме, а бажання діяти в нас піднімає Сам Бог.

Василь БОЦЯН.
Пастор.

